

Otročji glasi v majniku.

(Prizor v dramatičnej obliki.)

Osobe: Ivanko, Zorko, Milan, Dragica, otroci. — Pozneje več drugih otrok.
(Pozorišče: Zelena griva (trata). V njenem obližji grmovje. Čarobni majnik trôsi na zemljo svoje cvetne darove. — Lepo popoldne.)

Ivanko.

Juhé, juhé, kako krasnó
Nam sije solnčice zlató,
Kakó dobrotno siplje žarke
Čez polja, loge, dôle, jarke,
Kakó poživlja vse stvarí. —

Dragica.

Iz zemlje mlade, glej, dehtí
Cvetíc tisoč ljubó in milo —
Kdo drug kot solnčice vzbudilo
Iz spanja jih je zimskega?

Zorko.

In tù in tam, glej Drágica
Kako cvetó vže vsi grmiči! —

Milan.

Po njih skakljajo drobní ptíči,
In gnezdeca si snujejo,
Prisrčno se radujejo,
In Njega — Stvarnika častijo,
Glasné mu pesence žgolijo.

Dragica.

In drevje tudi vže brstí —

Milan.

Oživlja vse se in mladí —
Kaj bi vže pač še dalje šteli?

Zorko.

Vse, vse. In mi čvrstí, veseli
Bi ne bili?

Ivanko.

Pa res. Juhé!
Raduj, veséli se sreé!
(Zavrti se in poskoči.)

Milan.

Nò, nò, sedáj mi še ne skakaj,
Počakaj, mirno tu počakaj,
Da preje zgovorimo se,
Kako naj veselimo se.

Dragica.

Jaz vem! Najprej tu-le postojmo
In lepo pesenco zapojmo. —

Ivanko.

Nè! Raje plešimo „koló“!
Vzprimó se! Haló, haló!

Zorko.

Saj res —

Milan.

Pst! Zdaj še nè! Mirujte,
Kaj vam povém, predragi, čujte!
Radostni vsi, veselih lic
Nabirat ídimo cvetíc,
Iz njih pa venček lep spletímo
In — Dragico ž njim okrasimo.
Kraljico, Drágico lepó
Postavimo potem v „koló“,
In potlej bomo se vrteli,
In k temu pesence si peli.
Li hočete?

Ivanko, Zorko, Dragica.

Dà, dà.

Milan.

Z menój
Tedáj! A brž!

Ivanko, Zorko.

Takój, takój!

Dragica (plesne veselo z rokama).

Le pójdimo!

(Za-sé.)

Kakó bom zála,
Kakó krasná kraljica mala!

Ivanko, Zorko.

In sebi tudi si za trak
Zatakne krasen šopek vsak.

(Gredó. Razpršivši se okolo grmičev, nabirajo evetic. Nabravši jih dovolj, zberó se zopet na prvotnem mestu, posedó po travi in prično plesti venček. — V tem se bliža več drugih ctrok.)

Ivanko (ugledavši jih, opózori Zorka, kažoč mu:)

Poglèj, poglèj, tam, dragi Zorče

Veljakov Jakee, Mihee, Dorče —

Zorko (veselo iznenaden).

Saj res! In Jožek, Radivoj

Celjánov. — Ju-juhé!

(Ustane in zakliče bližajočim se na ves glas.)

Hój! hój!

Le brzo, brzo mi stopíte,

Da z nami tu se veselíte!

Milan, Dragica se tudi ozreta po prihajajočih. Slednji so vže tù. Továriše pozdravijo jednoglasno, potem sedejo. — Po kratkih otročjih pogovorih je venček spleten. Vsi poskačejo veselo na noge, dobé vsak svoj šopek, ki si ga zataknejo za klobuk. Potem položé Dragici slovesno venček na glavo, proglaseč jo za svojo kraljico.)

Milan.

Poglejte zdaj kraljico jo,

Kraljico našo miljeno,

Kakó jej venček pristóji,

In v solnčnih žarkih se bleští!

Otroci (vsi).

Oj, oj —

Dragica (radostno).

Zdaj plešimo „koló“

In pojmo mično pésenco.

Kot prej smo dali si besedo.

Otroci.

Dà!

Milan.

Drágica le brž sem v sredo!

(Podadó si roke, obstopijo Dragico in plešejo v krogu. Dragica se tudi vrti v sredi. Plesoč pojó:)

Stotisočkrat

Pozdravljen, majnik zláti,

Najkrásnejši mej brati,

Nosilec nad!

Spet si prispél

In solnea si gorkoto,

In cvetja si krasoto

S sebjó prívél.

Ti sam krasán

Okrásil še zemljó si

Okrásil dôl, goró si,

In širno plan.

Zdaj vse cvetí . . .

In tu na cvétnej trati

Veselo je skakáti,

Igrati si . . .

Juhé, juhé!

Cvetó nam zlati časi.

Zató le k višku glási:

Juhé, juhé!

